

Soukromí

Otvírá velkou krabici. Velmi opatrně vykládá její obsah na předem uklizený stůl. Když je vše hotovo, se zalíbením se podívá na tu nádheru vyskládanou na vánočním ubrusu. Jediné, co ho zamrzí je, že než tu nádheru poskládá a zprovozní, bude muset rozluštit návod v angličtině. Ale co, vánoční svátky jsou dlouhé a času má také dost.

Skládání mu trvalo celý den, ale výsledek stojí zato. S pýchou si prohlíží ten technický zázrak a už plánuje, kde bude nejvhodnější ho umístit.

Jirka je dvacetiletý muž. Do jeho osmnácti let byl jeho život jako život každého druhého dospívajícího člověka – rád se chodil bavit s přáteli, měl slabost pro dlouhovlasé blondýnky a jeho plány se měnily ze dne na den. Jediné, co ho aspoň trochu odlišovalo, byla jeho vášeň pro motorky. V šestnácti letech si za všechny své úspory koupil krásnou zelenou motorku a od té doby se o ni staral jako o domácího mazlíčka. Bohužel se mu jednou jeho láska k motorkám a k rychlé jízdě vymstila.

Byl středeční večer, krásný letní den se chýlil ke konci a vlažný déšť skrápěl vyprahlou zem. A také horkem sálající asfaltové silnice.

Ten den byl Jirka s kamarády na koupališti a déšť je zastihl ve chvíli, kdy se všichni loučili. Jeho kamarádi usoudili, že chvílku počkají, než dešťový mrak odpluje za kopec, ale Jirku nepřemluvili – večer se u něho měla stavit Radka, dívka, která už dlouho Jirku nenechávala chladným.

Po silnici se valily potůčky vody, ale ani to neodradilo motorkáře od rychlé a dynamické jízdy. Silnice byly prázdné a i přes nepříznivé podmínky se Jirkovi jelo dobře. Tedy a do té doby, co nepřibrzdil v levotočivé zatáčce, dostal smyk a vltl pod projíždějící kamion.

Teď je Jirka na invalidním vozíku, má za sebou nespočet operací, několik ozdravných pobytů a bydlí v panelákové zástavbě v bezbariérovém bytě. S Radkou se již nestýká a jedinou jeho radostí je překládání knih z francouzštiny a pozorování svých sousedů. A nyní k jeho radostem přibyl profesionální dalekohled se stativem.

Každý večer, když se setmí, sedí v křesle u okna a pozoruje veškeré dění v okolních bytech. Využívá toho, že lidé, kteří bydlí od pátého patra výše, si nejspíš myslí, že z chodníku k nim nikdo nemůže vidět a proto žaluzie ani závěsy nezatahují. A to je přesně to, co má Jirka rád – tajně pozorovat život v tom či onom bytě.

Dnes to je ovšem o něčem jiném. S dalekohledem vidí mnohem více detailů a proto i domýšlení slov k „němému filmu“ je zábavnější. Veškeré příběhy, které vymýšlí k rodinným hádkám, dětskému hašteření či milování dvou lidí, si zapisuje do notýsku a během dne si je pročítá.

Asi měsíc po tom, co si Jirka koupil dalekohled, se v knihkupectví objevuje kniha s názvem „Soukromí, které dáváte všem na odiv“, Napsal Jiří Beran. Nemoralizuje lidi, kteří si své soukromí zrovna moc nechrání, jen chce donutit každého čtenáře k zamyšlení nad tím, jak zrovna to jeho soukromí je veřejné.

A nad tím by se měl zamyslet každý z nás. Zda zrovna to, co chceme mít uzamčené ve své Třinácté komnatě, nedáváme svému okolí na odiv.